

2/98

KORKKIRUUN

SISÄLMYS

- ❖ Päätoimittajan sana
- ❖ Fuxiolympialaiset
- ❖ Kuuban yössä
- ❖ KoRKin rankka
- ❖ Fuksiwappuni
- ❖ Indecs 12 v.
- ❖ Kaikki minun excursioni
- ❖ Ajatuksia opiskelija-asumisesta
- ❖ Tupsula 10v.
- ❖ Keltaisen mysteerin arvoitus
- ❖ Ohjeita vesille

Tampereen takametsissä 21.4.1998

Tervehdys alamaiset!

Kyllä, totta se on. Wappu, tuo kaivattu ja pelätty fuksivuoden huipentuma, on jälleen täällä. Tammerkoski odottaa mustana ja jäätävän kylmänä imaistakseen pikkuiset fuksiparat loputtomaan kitaansa. Taas on yksi lukuvuosi hurautanut enemmän tai vähemmän opiskellessa ja kesä on jo ovella (tosin, kun avaa sen oven, niin ei ulkona juurikaan siltä vaikuta). Henkilökohtaisesti minä ainakin odotan kieli pitkällä terassikauden alkamista.

Tämäkin Korkkiruuvi, niin kuin kaikki aikaisemmatkin, on jälleen täynnä loistavia kertomuksia kaikista tapahtumista, joihin KorRKin hallituksen jäsenet ovat ottaneet osaa. Tosin ei pidä luulla, etteikö hallitus tekisi jotain muutakin, kuin juoksee kaiken maailman kissanristäisissä. Vielä ennen wappua KorRK järjestää jäsenilleen kaikkea hauskaa toimintaa, kuten Tampinmyyntiflexcun turkuun. Exculle on vielä runsaasti paikkoja jäljellä, kannattaa kysellä kiltahuoneelta. Ja mukaanhan saa lähteä, vaikkei Tamppea myisikään, ravintolalaivat ovat oivia ajanviettopaikkoja.

Viime aikoina osallistuminen exculle on ollut aika vähäistä ja samojen ihmisten harteilla. Kannattaa siis lukea Jassukan Pohjanmaan murteella kirjoittama tositarina KorRKin viimeisimmästä kotimaan excusta ja miettiä, mistä on jäänyt paitsi. Kyllä ne matikan ja fysiikan harkat pystyy järjestämään niin, että pystyy lähtemään parin päivän reissulle, ja luentopakkoahan ei ole; kaverilta voi aina saada muistiinpanot.

Eipä tässä enää muuta voi kuin toivottaa kaikille hauskaa wappua ja leppoisaa kesää. Kesällä ilmestyy vielä uusille fukseille lähetettävä Korkkiruuvi ja sen jälkeen minä ja Soile vaihdamme salkkuja. Ensi syksystä lähtien siis minä huolehdin uusista fuksipallerista ja Soile kokoilee teille Korkkiruuvia. Lehteen saa myös tavalliset rivijäsenet kirjoitella, joten kannattaa ottaa yhteyttä päätoimittajaan tai hallitukseen.

Voikaa paksusti!

KAISA

FUXI-OLYMPIALAISET

Aurinkoinen aprillipäivän aamu valkeni myös allekirjoittaneelle (klo 12.00). Heti herättyäni aloitin valmistautumisen päivän kovaan koitokseen. Lähdön hetken koittaessa klo 14.00 joukkueemme -KoRKAajat- oli kokoontunut obeliskin läheisyyteen taistelutarmaa uhkuen. Lähtölaukauksen kumahaussa säntäsimme kohti Herwoodin keskustaa jossa sijaitsivat Indecsin pallonheittopyöriksen-jälkeen -rasti ja MIKIn kokoa-legohässäkkä-toisten-neuvojen-mukaan -rasti. Joukkueemme sai oivallisen startin kisaan pallonheitossa kun rastinpitäjät eivät tainneet tietää, että minulle pallonheittäjänä oli aivan normaali olotila olla pää sekaisin ja näin ollen Jannella (vanha sieppari) oli helppo työ koppaista kaikki 5 pallo ämpäriin. Pienen neuvottelun ja muutaman oluen jälkeen saimme rastilta täydet 5 pistettä.

Rastilta etenimme nurkan taakse, missä sijaitsi MIKIn rasti. Minä ja Osku neuvovina ei pojilla ollut pienintäkään vaikeutta pistää palikat oikeaan järjestykseen. Seurauksena oli tietysti pohja-aika, josta vielä pienellä lahjonnalla saimme nipistettyä minuutin pois.

Hyvin alkanut kisa sai meidät sen verran hilpeälle tuulelle, että tanssahdellessamme kohti koulua, Tapsantorin kautta tietysti (virvoitusjuoma varastomme tarvisivat täydennystä) lurautimme pienet laulutkin, johon yhtyi myös paikallinen puistokemisti, jonka saimme karistettua kannoiltamme kaarrettuamme kauppaan. Kaupassa viihdytimme kassaneitiä säikeistöllä Kolmesta cowboysta.

Varastot täynnä suuntasimme T-saunalle jossa sijaitsi KorRKin ja Ympin rastit. KorRKin rastilla rakensimme ihmispyramidin josta seurauksena oli täydet pisteet (ilman lahjontaa -Jassukka kylläkin yritti lahjoa kun pisteet olivat jo paperissa). Pihalla saimme näyttää karate-kid taitomme, jotka Jassukalla olikin huippuluokkaa. Jassukka meinasi lähettää mittatikkuna olleen jääpallomailan maata kiertävälle radalle, seurauksena täydet pisteet.

Tässä vaiheessa huomasimme, että meillähän on mahikset vaikka mihin ja laadimme sotasuunnitelman, joka yksinkertaisuudessaan oli seuraava. Pisteet kotiin, jos ei taidolla niin lahjuksilla. Uho päällä suuntasimme pääatalon taakse jossa oli B-poikien arvaa-paljonko-painaa-100 kiloa -rasti. Arvaus meni n. 10 kg:aa metsään, mutta strategiamme mukaan kalibroimme asteikonlukijat, jotka havaitsivat lopulta viisarin näyttävän 100,5 kilogrammaa. Siirryimme talon toiselle puolelle TVIK-sisariemme kaljakori-rastille. Runsaan lahjonnan seurauksena ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin täydet pisteet.

Seuraavana vuorossa oli Bommari ja sen syvyyksissä TiTen heitä korpua- ja AuTekin ostoskärry-Curling-rastit. Korpunheitto meni aivan käteen, mutta kovalla neuvottelulla (sisältäen neuvottelujuomat meidän pussista) saimme nostettua pistesaaliimme yhdestä täyteen viiteen. Curling-rasti oli piis ov kake, sillä olimme ensimmäiset jotka suvaitivat tarjota rastin pitäjille kurkun kostuketta. Viisi pistettä.

Kilpailun tässä vaiheessa varastomme alkoi taas kaivata täydennystä, joten täydensimme sitä. Täydennyksen jälkeen suoritimme raksan naulaus-rastin josta saimme vaivaiset 4,5 pistettä, koska varastoomme ei kuulunut KARHU-merkkistä virvoiketta. Kirvelevän piste menetyksen painaessa mieliämme suuntasimme Skillan munankanto-rastille, josta emme suuria odottaneet tuntien Skillan ja KorRKin viha-rakkaussuhteen. Tiedusteltuamme rastin säännöt päätimme liimata munan lusikkaan

purukumilla jota Janne alkoikin raivokkaasti jauhamaan. Oli siinä kilpakumppaneilla katsomista kun suoritimme sisärenkaan potkimisen juosten ja muutamia akrobaattisia temppuja näyttäen. Tuomaristo ei tykännyt kun heille selvisi taitomme salaisuus, joten ei auttanut muu kuin kaivaa lahjukset esiin. Neuvottelu jumittui 4,5 pisteeseen, mutta nouhätä, laulettuamme korkeasta polviasennosta kauniimpaa sukupuolta olevalle tulostenkirjaajalle kuubalaisen serenaadin oli hänen pakko kirjata joukkueemme kohdalle jo tutuksi tulleet 5 pistettä.

Edessä oli enään Hiukkasen keilailu-rasti, jossa keiloina oli halot ja pallona autonrengas. Heitettyämme 5 heittoa, joista 4 kaatoa ja yksi vähän heikompi heitto. En nyt satu muistamaan lopullista pystyyn jääneiden keilojen määrää (kilpailuväsymys alkoi painaa päälle), mutta sitäkin tarkistettiin runsaalla mitalla. Lisäksi joukkueemme sai useita plusmerkintöjä tuloslistaan.

Hyvillä mielin palasimme maaliin. Jossa vielä varmuuden vuoksi voitelimme kilpailun ylituomarin tarkistamaan joukkueemme pistesaaliin, joka omien laskujemme mukaan uupui vaivaiset puoli pistettä maksimimäärästä. Jos voitto ei tule kotiin niin hämmästyksemme määrää ei voi sanoin kuvailla.

Olympiahengessä KoRKAajat-joukkueen (Osku, Olterman, Jake, Jassukka ja Minä) puolesta kirjoitteli,

Pasi Ullven
Liukas vasenlaita

Kuuban yössä 21.3.1998

Varhain maaliskuisena lauantaiaamuna matkasi KoRKin viisipäinen edustusjoukkomme junalla kohti Otaonnelaa, missä tarkoituksena oli pitää kevään KTN eli Koneteekkareitten Neuvottelupäivät. Illalla ohjelmaa aiottiin jatkaa Kuuban Yössä eli Otaniemen Koneinsinöörikillan, KIKin vuosijuhlissa, joten allekirjoittaneenkin matkavarustukseen kuului siviilivaatteitten lisäksi sekä haalarit että iltapuku.

Junamatkalla tapasimme Oulun yliopiston koneinsinöörikillan edustajan ja kolme lappeen Rannan Koneenrakennuskillan edustajaa, joiden seurassa matkustimme Helsingin rautatieasemalta määränpäähämme Otaniemen rantasaunalle. Matkan jouduimme tekemään taksilla, sillä ootnäsiläiset olivat unohtaneet lähettää asemalle vastaanottokomitean, emmekä me maalaiset tietenkään uskaltaneet yksi alkaa seikkailemaan suurkaupungin busseilla.

Perillä saunalla kokoustimme yhteensä 14 konekiltalaisen voimin ja päätimme mm. jäädättää konekiltujen yhteisen Jakopää-lehden toimittamisen määrittelemättömäksi ajaksi ja perustaa uuden Wirsun toimituskunnan. Wirsun toimitusaikataulu tosin päätettiin jättää sen verran löyhäksi, että uusi painos ilmestyy vasta aikaisintaan puoleltoista vuoden päästä. Keskustelimme myös mahdollisuudesta järjestää konekiltujen yhteinen pitkä excursio halki Suomen, mutta mitään konkreettisia päätöksiä ei vielä syntynyt. Asia jäi kuitenkin hautumaan kiltalaisten pieniin päihin, joten ehkä ensi syksynä excusuunnitelmat jatkuvat ja jopa alkavat toteutua.

Kokouksen jälkeen päätimme lähteä vierailemaan pj:mme Juhon pikkusiskon luona, joka asuu kätevästi vain muutaman sadan metrin päässä rantsusta. Vaikka sisko onkin fuksi ja vieläpä sähköfuksi, tarjosi hän aikaisesta herätyksestä väsyneille korkkilaisille vierailleen kahvia, jonka kiitollisuudella joimme. Kahvitusten jälkeen kaksi korkkilaista lähtikin jo takaisin Tamperetta kohti ja me jäljelle jääneet kolme aloimme valmistautua lähestyviä kokkareita varten.

Kokkarit pidettiin Otaniemessä Teekkarimuseossa, missä riittää myös tamperelaiselle teekkarille paljon nähtävää. Sermeissä oli arvokkaasti esillä mm. alkuperäinen teekkarilakki seuraajineen (lakin väri ei muuten suinkaan ole aina ollut valkoinen) ja seinillä kehyksissä komeili mustavalkokuvia teekkaritempauksista vuosisadan alkupuolelta aina viime vuosikymmenille saakka. Historiallisen teekkarihengen ympäröimänä seurasimme lahjanluovutuksia ja nautimme boolitarjoilusta, kunnes oli aika siirtyä pääjuhlapaikkaan.

Pääjuhlaa vietettiin Helsingin tulli- ja pakkahuoneella, joka puiteiltaan eroaa edukseen Tampereen vastaavasta. Pöytäseurueeseemme kuuluivat mm. lappeen Rannan edustajat sekä pari otaniemeläistä laulajavirtuoosia, joista toisen on nähty kuluvana keväänä vierailevan myös KoRKin saunaillassa. Seura olikin niin äänestä, että tylsiä juhlapuheita emme juuri joutuneet kuuntelemaan, sillä emme niitä laululta ja muulta mölyämiseltä edes kuulleet. Lappeenrantalaiset ystävämme taisivat ottaa juhlimisen heti alkuunsa hieman liian tosissaan, sillä eräs heistä päätti jo alkuruoan jälkeen lepuuttaa päätään valkealla pöytäliinalla. Kahvin ja konjakin jälkeen samainen henkilö päätti jatkaa

uniaan poikittain pöydän alla ja sai pian kiltatoverinsakin seurakseen. Kaksi frakkipukuista miestä makaamassa pöydän alla kesken pääjuhlan on kohtalaisen koominen näky, vaikka paikalla olleet vanhemmat henkilöt saattoivatkin olla eri mieltä. Syöminkien jälkeen jatkettiin juomingeilla ja tanssilla. Tanssin melksessä rikkui allekirjoittaneen iltapukukin, jota myöhemmin hakaneuloilla korjailtiin.

Pääjuhlasta selvittyämme (?) siirryimme Hankenille jatkoille. Tunnelma vapautui entisestään, joskin pöydän alla nukkujat vähenivät. Poppi soi ja kansa bailasi minkä jaksoi. Hiertävät korkokengät saivat vihdoin lentää nurkkaan ja iltapukuiset daamit riehuivat vähemmän akateemisen sivistyneesti rokin ja teknon tahdissa. Ja tällä kertaa allekirjoittaneelta ratkesi iltapuvusta helma, mutta eipä tuo enää juuri haitannut.

Hikisen juhluväen väsyttyä tanssimaan jatkoimme juhlia Otaniemessä rantasaunalla. Bussimatalla havaitsimme, että muuallakin (siis ainakin lappeen Rannassa) on tutustuttu Isojen Poikien Laulukirjaan, joten koko matkan raikui ”Siellä juotiin, siellä...” Lauulu jatkuikin koko yön ja myös Wirsu tuli käytyä läpi melkein kannesta kanteen.

Itse edustin KoRKkia kunnialla (?) aamuun asti, vaikka avecini sannahtikin aamuyön tunteina pukuhuoneen lattialle. Saunan lattia ja penkit näyttivät muutenkin houkuttelevan väkeä puoleensa poikkeuksellisella vetovoimallaan ja klo 9 silliksen alettua me harvalukuiset hereilläolijat jouduimme tekemään tosissamme töitä, jotta saimme uupuneet juhlijat hereille ja aamiaiselle.

Servin mökillä tarjoillun runsaan ja maukkaan silliksen jälkeen alkoi allekirjoittanutkin jo hieman väsyttää, joten päätimme avecini kanssa mennä jälleen pikkusiskolle kyläilemään. Tällä kertaa jätimme kahvittelet väliin ja menimme suoraa päätä nukkumaan. Illalla herättyämme huojuimme bussin kautta junaan, ja onnellisesti nukutun matkan jälkeen pääsimme vihdoin omaan kotiin jatkamaan nukkumista, jota tosin yöllä kävivät liskot hieman häiritsemässä.

Jälleen yhtä vuosijuhlakokemusta rikkaampana (ja useita sataasia köyhempänä),

Soile

KoRKin rankka 2.4 - 3.4.1998

(Kertomus pohjalaasittain siitä mitä mä muistan kyseisestä excustal)

Kaikki alkoo jo oikeastaan jo erellisenä iltana. Minä ja muutama muu pitkään saunalla ollu päätettiin yöpyä killas, jotta linija-auto ei lähtisi aamulla ilman meitä. Heräätys ei ollukkaan mikään suloonen. Juho eli meirän killan PJ paukutti pallonivelellä tislauksennun kyliehen varttia vaille kuus. Siinä sitten lastattihin linija-auto ja otettiin muutama virvoke, jotta olo vähän heleppaas.

Kello kuus tai vähä yli oikiastaan lähettiin liikkeelle. Vahvuureksi laskettiin 20 + pussikuski, joka oli saanu ajokortin luultavasti perintönä. Tämä tuli seleväksi matkamme aikana. Oli vauhtia ja vaarallisia tilanteita. No kumminkin ensimmäänen viaraalu kohteemma oli Naval OY, joka valamistaa teräspalloventtiilejä. Kiarros siälä alkoo muutamalla kalavolla ja kertomuksella yrityksen historiasta. Jottei suut kuivaisi kesken kuuntelu niin tarjos yritys jokaaselle pullon kalijaa. Tais olla Lapin Kultaa jos en ny aivan väärin muista. Sitten seuras teheras kiarros, joka selevitti meille kuinka niitä palloventtiilijä oikeen teherähän. Lopuksi kuunneltihin Venäjän kaupasta ja saatiin hillomunkkia ja muutama pullo kalijaa. Mulle yrityksestä jäi erittäin positiivinen kuva ja toivon mukaan heille myös meistä, muuten jonkun kesätyöpaikka on vaakalauralla.

Seuraavaksi suunnattiin kuluku kohti Raumaa jossa oli seuraava viaraalu kohore. Muutaman sekoolun jälkehen pussi kuski löysi kuin sattuman kaupalla oikiahän paikkahan. Paikalle saavuttiin akateemisen vartin myähässä akateemisesta vartista eli suunnillee puoli tuntia myähäs aikataulusta. Paikka johon oli saavuttu oli Aqua Master joka teköö hele... tai siis maharattoman isoja perämoottorija esimerkiksi jäänmurtajihin ja muihin isoihin aluksiin. Kahavin ja hillomunkkien kera kuuntelimme mitä yritys teköö ja kuinka kansaanvälistä toiminta oikeen onkaan. Ja ny ilmaanen neuvo kaikille teille nuarille "kannattaa opiskella myös kiälijä". Siihen tuloksehen mä kuulemani perusteella tulin. Sitten seuras teheraskiarros hallin pualeella. Siälä nähtiin suurinpiirtein kuinka niitä moottoreja oikeen syntyy. Kaikkia kohtia moottorin kokoamisesta mä en viitti teille kertoa, kun se kaikki ei vielä mulle oikeen avautunu.

Teheras kiaroksen jälkehen meirän isännät, jotka olivat kummakki entisiä Otaniämeläasi koneteekkareita, veivät meirät läheiseen Rauman Merikouluun. Merikoululla meirät otti vastahan vanha perämiäs. Ei se ny ikivanha ollu. Ei sillä ollu eres partaa eikä se poltanu piippua tai syäny mälliä. Tatuoonniista en tiärä. Aluiksi hän antoo lyhyen oppitunnin koulusta sekä pelastautumisesta, jos laiva meinaa upota. Saimme kuulla myös muutamasta merionnettomuudesta ja mitä siälä tehtiin ja mitä olis pitäny teherä. Seuraavaksi päästiin saunomahan ja uimahan altaasehen. Se kuului kyllä reisun kohokohtiin. Allas täynnä ilikosillaan olevia Merikoulun likkoja opettamassa elevytystä, tekohengitystä ja rintauintia. No ei vaiskaan, mutta olis voinu olla. Oikiasta siälä me sovellettiin justihin opittua tietoa pelastautumisesta. Harjoiteltihin pelastusliivien ja selviytymispuvun käyttöä sekä pelastuslautalle menemistä. Siälä sai vapauttaa lapsenmiälisyytensä ja ilakoora täysin rinnoin. Kohore oli isänniltä vähä poikiava, mutta erittäin mukava veto.

Ja sitten asiaan. Isännät ohjasivat meirät vanhakkohon kartanohon, josta oli tehty ylellinen ravintola. Alaku paukun jälkehen päästiin syämähän ja siälä ei muuten ruuasta pihistely. Tarijolla oli ainakin neljän laasta kalaa, usian laasta salaattia, viiren sorttista lihaa, perunoita... Ruakajuomaksi sai valita joko punaviinin, valakoviinin tai kalijan en muista oliko muuta. Parin ruakakiaroksen jälkehen vatta oli aivan täys tai niin mä luulin. Mun yllätykseksi toinen isännistä sanoi, että eiköhän siirryttäisi lämpimiin ruakiin. Vähän mä ihimettelin, kun mun ruaka oli ainakin ollu ihan lämmintä ainakin perunat. No kumminkin pääruakana oli niin monen sorttista ruakaa etten viitti ruveta luettelemhan. Olisitta itte ollu paikalla niin tiätäsittä. Loppu illasta sai tilata paukkuja isäntien piikihin ja väki rupes virittelemhän juamalauluja. Toinen isännistä oli ainakin selevästi ollu teekkari ja sillä hetkelle aika humalainen sellanen. Kuten aina kaikki hyvä loppuu aina liian aikaasi, ja niin kävi myös täs tapaukses. Tämä enemmän alakoholia nauttinu viätiin pussilla kotia ja sovittiin, että ens viikolla otettais uusiksi, mutta se tais jäää ainak ens vuatehen. Kohore oli kyllä täyren kympin arvoonen eikö parempaa miälilikuvaa yrityksestä olis voinu jäää tai ainakaan heirän suhtautumisesta teekcareihin.

Sitten otettiin kurssi kohti Poria, jossa me yävythin jossain Vähä-Rauman tyäväentalolla. Porista en paljoo muista, kun tuli syätyä niin paljoo, mutta muistaakseni me käytihin paris paaris ja pirettihiin elämää omanväen turvin. Aamulla siivottihiin majapaikka ja suunnattihiin kotia kohoren. Matkalla käytihiin Säkyän sotkus munkkikahavilla ja jossain armeijan ylijäämää varastolla ostamas kaikenlaista rihkamaa. Sitten jatkettiin Tampereelle konekiltaan muistelemahan onnistunutta reisua.

Kertomus on koottu nipusta muistikuvia ja osa muistikuvista saattaa olla sumeampia kuin toiset ja on jopa maharollista että tekstissä on jotain pikku virheitä joten äläkää välittäkö. Lopuksi suurkiitokset excuvastaavalle, pussikuskille, joka toi mut sitteki yhtenä kappaleena takaasin asti, ja kaikille mukana olleille sekä myös niille, jotka jaksoo lusia tänne asti!

Minun fuksiwappuni eli se, mitä siitä muistan

Wappu -97 hiipi nurkan takaa yhtä salakavalasti ja yllättäen kuin tänäkin vuonna. Vaikka jäynää oli ryhdytty valmistelemaan jo hyvissä ajoin, kului viimeiset illat ennen H-hetkeä pikkutunneille asti koululla kirjoitellessa mitä ihmeellisimpiä tieteellisiä dokumentteja ihmisten hämäämiseksi. Niille tiedoksi, jotka jonkun ihmeellisen informaatiokatkoksen takia eivät vielä tiedä viimevuotista voittojäynäämme, kerrottakoon, että mittasimme hyväuskoisten ihmisten sylkiplasmasta jotain ihmeen geenimutanttiniinjakilpikonaa, en itsekään enää muista. Hienot jäynäsivumme löytyvät toki KoRKin kotisivuilta.

Ensimmäinen mieleen juolahtava anekdootti liittyikin juuri wappujäynämme valmisteluihin. Minut nimittäin lähetettiin viehkeämmän sukupuolen edustajana ruinaamaan Hervannan kaikkivaltiaalta leipurimestarilta munkkeja kahvitarjoilun kyytipojaksi. Minähän lähdin hyväuskoisena matkaan, mutta viime hetkellä tuli kuitenkin mieleeni ottaa mukaan toinenkin viehkeän sukupuolen edustaja tehostamaan vaikutusta. Kun saavutimme Sauli-cityn, mietimme, mistä tunnistaisimme ko. leipurimestarin, mutta astutuamme sisään kahvilaan totesimme sen olevan ongelmistamme pienin. Ensimmäisenä vastaamme tuli noin 160x160 cm:n kokoinen mieshenkilö, joka esitellessäni itseni tarttui käteeni n. 70 kN otteella eikä malttanut irrottaa otettaan ensimmäiseen viiteen minuuttiin. Kerrottuamme asiamme mestarihan siitä innostui niin, että lupasi meille maat ja taivaat, jos vain hänen nimensä näkyisi isolla mainoksissa. Kun Tanja levitti kätensä näyttääkseen mainoksen kokoa, Sauli mielti hetken ja pyysi sitten Tanjaa uusimaan liikesarjan, sillä hänen mielestään tällä on ”mukavan näköiset tissit”. Kesken kaiken Sauli sai kuitenkin tärkeän puhelun ja hänen täytyi lähteä Lielahteen tarkistamaan jotain broilerikuormaa. Lähtiessään hän komensi vielä hehkeää myyjätärtä myymään paljon tarjousvessapaperia, palkinnoksi lupasi vielä pussata tätä...no, tiedätte kyllä minne. Koska neuvottelumme oli vielä kesken, hän sen kummempia kyselemättä pakkasi meidät Mersunsa takapenkille ja lähti kaahaamaan kohti Lielahtea pahemmin liikennesäännoistä piittaamatta. Istuimme takapenkillä kuin tatit asiallisina ja haudanvakavina, suupielet tosin hieman nykyien. Kaikesta huolimatta pääsimme takaisin Hervantaan ja saatuamme 400 munkkia lähdimme luikkimaan pikavauhitia pakoon vielä kun pääsi. Kun koulun jälkeen odottelin bussia konetalon takana parin tupsulalaisen kanssa, kurvasi pysäkillä tutun näköinen Mersu ja kuski viittoili minua tulemaan sisälle. Yritin kovasti harata vastaan, mutta kun hän lupasi viedä minut ja naapurini Tupsulaan, suostuin vielä pikaneuvotteluun automatkalla. Bonukseksi hän lupasi vielä, jos hänen nimensä mainitaan televisiossa, saunaillan 50 teekkarille, ja viinasta ei olisi puutetta. Huh huh. Selvittyäni vihdoin kotiin muistin kyllä sinä iltana lukea iltarukoukseni.

Jäynä siis meni odotusten mukaisesti eli hyvin, ja seuraavana päivänä olikin vuorossa Tampin paljastus, joka oli taas kerran mahtava speaktaakkeli, kuten tänäkin vuonna. Ilta meni mukavasti tunkiessa Tamppia pulloon ja kaljaa napaan. Tampin pakkaus ja myynti on jokaisen fuksin (ja teekkarin) ilo ja etuoikeus, joten kannattaa kokeilla. Kaupatessa maanmamiota wappulehteä pitkin kyllä ja kunnaita voi saada paljon uusia ystäviä ja, ikävä kyllä, myös vihamiehiä. Minä ainakin sain kuulla eräältä katkeralta TKL:n kuskilta, kuinka umpihumalaiset ja räyhäävät teekkarit, jonka ruumiillistuma minä ilmeisesti hänen mielestään olin teekkarilakissani ja -haalarissani, sotkevat ja hajottavat kaikki paikat. Eräs toinen katkera mieshenkilö kehotti minua laittamaan Tamppini...no sinne paikkaan. Mutta enimmäkseen ihmiset olivat mukavia. Tampinmyyjäfuksit saavat toki myös lakkinsa jo ennen wappua, joten kannattaa nauttia siitä ja näyttää sitä äidille, kun se on vielä puhtaan valkoinen, sillä wapun jälkeen se ei enää ole. Jos on, niin sitten ei ole juhliittu kunnolla.

Tupsulan ulkoilmakonsertti oli myös korvia- ja silmiähivelevä elämys. Solistikin oli ehkä joskus päiväunissaan osannut laulaa. Viikonlopun leväytyäni reippaan rockmusiikin tahdissa olikin mukava lähteä jakamaan hulvatonta teekkarihuumoria turkulaisen sukulaiskansamme kanssa. Tosin turkulaisvitsejä ei kannata välttämättä kertoa. Aurinkoisena kevätpäivänä ravintolalaivat olivat miellyttävä kokemus, ja Tampinmyynnissä ansaitut pennokset hupenivatkin nopeasti, ja vähän vielä enemmänkin.

Perinteiset wappubommarit olivat taas kerran perinteistään perinteisemmät eli niitä ei pysty sanoin kuvaamaan. Bändejäkin siellä kai on tapana olla.

Wappuaattona piti lähteä jo epäinhimilliseen aikaan keskustaan jäynäämään ihmisiä fuksijäynien merkeissä. Tosin onhan se nyt jokapäiväistä toimintaa mennä sukkahousut päässä pankkiin ja ilmoittaa keskellä salia, että "tämä on pano". Wappuriehan julistuksessa julkaistiin jäynäkisan voittaja ja sen jälkeen juhla olikin valmis alkamaan. Noudettuani pari kaveriani rautatieasemalta ja käytyämme tyhjentämässä Alkon hyllyt, siirryimme Tupsulaan nauttimaan virvokkeita ja laulamaan hassuja lauluja korkealta ja kovaa. Selviydymme nipin napin lakitukseen, ja kassissa hölskynyt kuohuviini ei meinannut pysyä pullossa yo-kunnan pj:n puheen ajan. Sen jälkeen sitä olikin ylt' ympäriinsä, mm. siinä puhtaana valkeassa teekkarilakissa. On se kumma se kemiallinen reaktio, joka muuttaa lähes värittömät kuohuviinipisararat isoiksi ruskeiksi läikiksi.

Yöwäenbileet olivat hyvinkin bommarimainen kokemus, paitsi että sen jälkeen on vieläkin vaikeampi saada taksia. Viekkauhdella ja vääräydellä sekin kyllä onnistuu.

Seuraava aamu oli painajaismainen. Tarkoitus oli selviytyä kymmeneksi kaupunkiin, mutta tiukkaa teki. Hetken aikaa herätyskellon riehuttua istuin sängyssäni vesilasi vapisevassa kädessäni ja tuijotin seinää ja mietin syntyjä syviä. Selvisin kuin selvisinkin Weturitorille ajoissa ja aloin päästä uuteen nousuun juomalla Pohjan Poikaa suoraan pullosta. Saatoin herättää ehkä pahennusta juoksentelemalla ympäriinsä kulkuen etunenässä poikapullo toisessa kädessä, mutta filis oli hyvä. Tosin eräs Miikka-niminen henkilö tyhjensi pulloni jonottaessamme kasteeseen, joten itku pitkästä ilosta. Pääsimme koskeen ensimmäisessä korissa (heti yo-kunnan hallituksen jälkeen) ja kyllä se vesi oli kylmää... hrr. Varsinkin, kun meitä dipattiin sinne toisen, kolmannen ja neljännenkin kerran. Ei SE vielä niin jäätävää ollut, mutta kun lähdimme etsimään bussia, joka veisi meidät lämpimään saunaan, saimme odotella sitä määrisä vaatteissamme puolisen tuntia. Antti päätti lämpimikseen soittaa äidilleen ja kertoa olevansa hengissä, mutta (onneksi?) puhelu meni vastaajaan. Toivottavasti Antin äiti käyttää korvatulppia kuunnellessaan vastaajaviestejään, sillä viesti olisi kyllä taatusti kuulunut ilmankin puhelinta. Päästyämme vihdoin saunaan minut vahingossa väkisin ohjattiin naisten puolelle, mistä olen erittäin katkera (nimim. Yksinäinen saunoja kylmässä saunassa).

Paistateltuamme päivää Koskipuistossa siirryimme hetkeksi kotiin keräämään voimia. Koska bailujalka vipatti vielä illallakin, päätimme kokeilla onneamme, josko Cupolassa olisi bileet. No, eihän siellä juurikaan mitään ollut, mutta sekin oli vain järjestelykysymys. Siinä oli aboilla ihmettelemistä, kun Hollolan plikat pisteli menemään. Sitä minä vain ihmettelen, kun yleensä kävelen Hervannasta Tupsulaan puolessa tunnissa, niin jostain syystä siihen meni ko. yönä kaksi ja puoli tuntia. Onneksi reitti kulkee metsän ja teollisuusalueen läpi, sillä tavallinen kansa olisi tuskin halunnut kuulla keskellä yötä kaikkia musiikkiluokkavuosiemme aikaisia kuorolauluja. (Voiko neljä ihmistä laulaa kuusiäänisesti? Kyllä kai.)

Summa summarum: Kyllä oli metka wappu.

Seuraavaa odotellessa: KAISA

Indecs 12v.-sitsit

Eli tässä seuraavassa tarinassa olisi syytä ilmetä mitä tapahtui noilla kyseisillä kekereillä.

Oli 13.3.1998 perjantai-päivä. Ilma oli mitä todennäköisemmin kohtuullisen kylmä. Koneenrakentajakillasta lähti kekereille, kuten aina, erittäin innokkaita edustajia, jotka olivat taas valmiita uhraamaan maineensa, rahansa ja terveytensä edustaessaan killtaamme. Niinpä minäkin vedin parhaat päälleni ainakin hetkeksi aikaa ja suuntasin matkani parin pysäkin kautta ravintola Mylläreihin, jossa itse juhla oli.

Alkuun tunnelma oli ilmeisesti hieman vaisu, koska päätimme aloittaa snapsien maistelun ja käsien pesun heti alkuunsa aika raivokkaasti ja tunnelma muiden juhlijoiden osalta taisi olla vaisu vielä jatkossakin, koska jatkoimme raivokasta ja kovin humalanhakuista maisteluamme hyväksi kokemallamme temmolla. Emme toki tyytyneet pelkästään snapsien maisteluun, vaan otimme myös muutaman iloisen paukun laulun lomassa. Laulua raikasi seurueemme pöydästä suunnilleen yhden Wirsellisen ja Leevi and the Leavingsin kokoelma tupla-cd:n verran.

Ruokaakin siellä tarjottiin, jota sai itse noutaa seisovasta pöydästä. Tarjolla oli jonkin sortin liha-systeemiä, eräänlainen peruna-ruokalajike ja voi olla, että jotain kasvistyypistä juttuakin oli tarjolla. Ruokailun jälkeen ja sen lomassa maistui snapsien ja paukkujen sijasta parit terävät ja Indecsin meille tarjoamat pienet kupilliset kahvia ilman konjakkia.

Kyseisestä ravintolasta siirryimme sitten linjuriautolla kohti Hervannassa sijaitsevaa Hermian saunaa, jonka sijainti (sen saunan) on nyttemmin aivan toinen kuin silloin. Siellä oli jopa niin kivaa, että viihdyimme siellä ainakin 7,5 minuuttia, kunnes päätimme lähteä johonkin jatkoille. Matkan varrella poikkesimme hakemassa meikäläisen asunnolta pussillisen ranskanperunoita ja menimme sitten Cupolaan, jossa oli jotkut kekkerit. Cupolassa jorailimme hetken aikaa ja päätimme siirtyä Väinölään jatkamaan juhlia. Matka jatkui heti kun olin hakenut ranskanperunat narikasta. Pikku juhlamme siirtyi sitten jossain vaiheessa Väinölään F-rapun viidennen kerroksen tupakoinninpoltto huoneeseen, jossa meno oli jokseenkin hurja ja ilmeisesti kovin lämmintäkin oli koska tuli niin kuuma. Seuraava vaihe pikku juhlassamme taisi olla se, että pikku juhlijamme väsähtivät, ja isommatkin, ja nukuimme onnellisesti aina seuraavaan aamun asti, jolloin nautimme aamiaiseksi ranskanperunoita. Hyvät oli kekkerit!

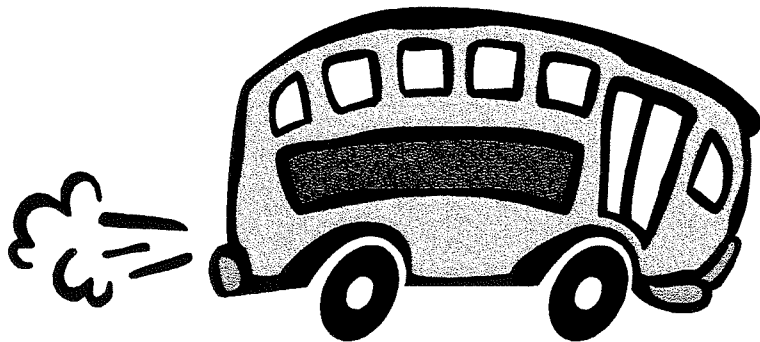
Petteri Rekimies

Excursio, miten hassu sana... mitäköhän se mahtaa tarkoittaa, mietin kun olin lukiossa, ja isoveljeni kertoi opiskelun ohessa tapahtuneista excursiosta ja kosteista matkoista tuttuihin ja minulle silloin tuntemattomiin yrityksiin. Noh, armeija-aikana minulle selvisi Teekkari-aseveljien kautta, mitä tämä excursio-sana pitää sisällään.

Samalla kun minulle selvisi mitä tämä excursio-sana pitää sisällään, tajusin että olin koko pienen silloisen elämäni jo tehnyt excursiota sinne sun tänne. Varsinkin mieleenpainuvimpia olivat matkat autolla vanhempien kanssa kesähelteillä mutkaisella tiellä. Tällöin tulivat monet bussipysäkit tutuiksi sieltä karheikon puolelta. Noh, seuraavaksi mieleeni tulivat muutamat excursiot, joita tehtiin hieman vanhemmaksi saakka ja tuleehan niitä tehtyä edelleenkin sellaisilla Helsingin ja Turun satamissa lojuvilla loistohotelleilla, jotka lähtevät Ruotsiin klo 18.00. Tietysti mieleen painuvimpia näistä ovat ne matkat kun lasit ja ruuat putoilivat itsestään pöydiltä alas ja vähän tämän jälkeen kökitettiin sellaisen hassun laitteen edessä tuntitolkulla, mikä pitää hirveää meteliä kun se ilmaisee tavarat pois.

Ensimmäisen todellisen excursion taisin kylläkin tehdä vasta armeija-aikanani. Lähdimme bussilla armaan Ilmavoimien Teknillisen Koulun pihasta viettämään puolikurssijuhlaa, mutta matka katkesi kuin kananlento. Pysähdyimme, ennen kuin matkanteko edes kunnolla Tampereelle alkoi, Hallin keskustaan K-kaupan eteen ostamaan A-tarvikkeita. Tämän jälkeen tyhjensimme A-tarvikkeet nopeasti hylsyiksi kurkkuumme ja saavuimme Tampereelle viettämään juhlaa Ga-Garageen. Ko. kurssijuhlasta muuten osa kavereista lampsi Herwantaan johonkin minulle silloin tuntemattomiin bileisiin, joita arvon teekkarit kutsuivat Bommareiksi, mutta niistä joskus myöhemmin. Noh, paluu takaisin kasarmille oli yhtä juhlaa: taas tutustuttiin bussipysäkkien karheikkoihin kukin omalla tavallaan. Samoin kuin seuraavana aamuna hämmästeltiin hassua vessaa ruokalassa. Oli muuten semmoinen narusta vedettävä vessa.

Toinen excursio oli melkein edeltäjänsä kaltainen, ainoana poikkeuksena oli se, että tällä kertaa oli oikein tutustumiskohde illanvieton lisäksi. Oli ihasteltavana nimittäin aito virolainen strippari, joka oli hommattu meidän kurssijuhlaamme.

Kolmas ja vihdoin oikein aito excursioni alkoi täältä kotoisasta Herwoodin metsiköstä Obeliskin juurelta. Tällöin excun aloitukseni oli jo heti oikea, olin nimittäin juhlistanut exculle lähtöä jo pari edellistä iltaa, joten aamun klo 10.00 herätys ei sopinut minun elimistölleni. Noh, tällöinhän minä olin vielä fuksi. Linja-autossa nauttiessani loiventavaa muistin, että olimme menossa Poriin Cadsyn excursiolla tutustumaan Meri-Porin voimalaitokseen, sekä Porin Ässien lätkämatsiin että Porin yö-elämään. Koetelemukset alkoivat heti alusta: Tottakai minä kärsin hirveästä korkeanpaikan kammosta, ja kun oli vielä pikkasen kankkunen, niin 80 m korkeudessa lattiapinnasta finritilöiden päällä + 80 asteessa ei minusta tuntunut miellyttävältä. Kieltämättä, kun katsoi alaspäin oli huikaiseva näköala, mutta minä en ainakaan erityisesti pidä siitä, että näköala on suoraan jalkojen alle! Seuraavaksi hauskinta oli tietysti käydä kannustamassa Ässät kotonaan Raumaa vastaan 1-7 tappioon eli ”Taistele Ässät”-huuto alkoi herättää loppuminuuteilla hilpeyttä, jopa pelaajien keskuudessa. No tietysti ilta parantui hämärän tullen ja etenimme Porin yöelämään, jonka totesimme siihen saakka tylsäksi, kunnes pilasimme täysin eräiden vanhojenpäiviään viettävien lukiolaisten bileet pitämällä aivan liikaa hauskaa heidän kustannuksellaan. Tältä reissulta loppujen lopuksi mieleenpainuvinta ehdottomasti oli taas kerran bussipysäkkien karheikot tai lumihanki, koska koko bussi halusi ehdottomasti myös sinne ojan pohjalle. Huumoria asian tiimoilta riitti niin kauan kuin kaljaa riitti, ja onneksi sitä riitti, siihen saakka kunnes hinausauto tuli. Muuten oltaisiin luettu lehdistä, että ”Vihainen teekkarilauma grillasi freelance bussikuskin...”

Neljäs tai jotain sinnepäinnes excursioni oli Korkin rankka, joka osoittautui todella rankaksi. Kiersimme tylsänä ja apaattisena läpi sinisen Suomen tutkien bussipysäkkejä ja uusia vessoja, kunnes pääsimme Lapin Kullan tehtaille. Olihan matkalla monta muutakin tarinaa, mutta niistä saatte kuulla joskus toiste. Siellä opiskelijalaumaa kohtasi sanoinkuvaamattoman paha haju, ja koska kaikilla loppuivat loiventavat kesken, joutuivat erät innokkaat tutkia kaikkia hanoja, että löytyisikö sieltä oikotie onneen. Siis Lapin kullalla jengi piristyi ja etenimme kohti etelää kunnes, Oulun kohdalla eräs joukossamme nykyisin excursiovastaavana tunnettu henkilö, löysi itsestään pienen kleptomaanin, ja tartutti sen kaikkiin muihin. Tästä meillä on muistona monen monta hauskaa kylttiä kiltahuoneemme seinillä.

Seuraava mainitsemisen arvoinen matka oli varmaan Bulkin pikku reissu Porin oluelle ja Walki Sackille. Siitä ei kylläkään jäänyt mitään muuta muistiin kuin pari bussipysäkkiä ja Bulkin nykyisen PJ:n Ulossyöksy Obeliskin eteen... ☺

Seuraava excuni taisi myös olla Bulkin järjestämä. Tällöin oli havaittavissa nousukauden alku, koska meille tarjottiin Le Grande tour tehtaalla, johon kuului ruokaa ja juomaa ja juomaa... Ennen lähtöä poistimme kohteliaasti isännän kehotuksesta rakennuksen sisäoven linja-autoomme, että mahduimme paremmin ulos. Paluusta muistan sen verran, että Tuulanhovieen edessä oleva bussipysäkki ja sen ympäristö tulivat tutuiksi. Seuraavana päivänä kuulin juttua poliiseista jne... joten Bulkin täytyi palauttaa ovi takaisin.

Hym. missäs myös on tullut käytyä. Ai niin, tulihan sitä myös osallistuttua taas KoRK:in kevään rankalle. Tällöin käytiin Lappeenrannassa ja Kotkassa. Valitettavasti edellisen syksyn rankalle en päässyt. Mutta kuten sanoin, nousukausi oli alkanut ja lamma taitettu. Tamrockin Lahden tehtaalla tarjottiin ruokaa ja Kotkassa Ahlströmillä tar-

jottiin ruokaa ja juomaa. Ainut mikä reissussa meni pieleen oli se, että me oltiin niin väsyneitä siellä Ahlströmillä, että isännät eivät katsoneet meitä suopein silmin. Ai juu, kyllä tälläkin reissulla tutkittiin vessoja ja bussipysäkkejä.

Seuraava vierailupaikka taisi olla Wärtsilä NSD Turussa, Korkin Tampinmyynti Exculla. Sillä reissulla oli myös tunnelmaa, kun jännettiin jääkö eräs Tamppia ahkerasti myyvä henkilö Wärtsilälle, me muut olimme jo suuntaamassa kohti Aurajoen ravintolalainvoja.

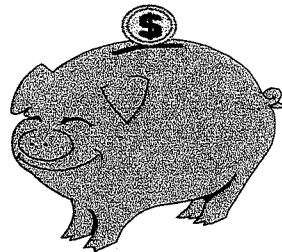
Viime syksynä tuli tehtyä tällainen paikalliskierros; kävimme Tamrockilla uimassa ja syömässä ja juomassa, ja Tamfeltilla myös. Valitettavasti heidän ulkoallas oli liian paksussa jäässä ettemme päässeet uimaan.

Tänä keväänä on taas mielenkiintoa piisannut excuihin Bulkin taholla. Kävin kääntymässä virkani puolesta Jämsänkoskella (mikään ei muuttunut edelliskertaan) ja uutena paikkana Metsä-Serlan Kyröskosken tehtaalle, missä meille tarjottiin edustusauonmista saunalla, missä oli jopa kertakäyttöisiä hammasharjoja ja Kyröskoskenkorvaa. Kotiinpaluu sujui jälleen kerran bussipysäkkejä tutkien ja nauttien hyvästä seurasta ja hämmästellen bussikuskin ammattitaidottomuutta. Tällä kertaa saimme isäntiämme mukaan matkaan ja vietimme ikimuistoisia hetkiä heidän kanssaan Café Europassa, nauttien Kyröskoskenkorvan erittäin kuivasta mausta. Muutenkin Bulkin excut ovat hauskoja, niiltä mennään aina jatkoille kaupungille. Kerrankin oli käynyt niin, että porukka oli tanssinut pöydillä kravattit kaulassa ja osalla puku päällä, kun taas viereisessä pöydässä pahimmat mohikaani-letti-punkkarit näyttihakarotseissaan olivat keskustelleet päivän politiikasta!

Korkin puolelta tämän kevään excursiorientoihin kuuluu perinteikäs reissu Turkuun Tamppia myymään, mutta Bulkin laulut taitaa olla tälle keväälle laulettu. Ensi syksynä KoRK avaa pelin lähtemällä Poriin perinteikkäälle foxi-exculle ja Bulkissa tapahtuu varmasti jotain!

Joten nähdään excuilla, helpottamassa oloamme bussipysäkeillä tai muilla tauoilla, kukin mistäkin suunnasta.

T: KoRK:in Rahastonhoitaja Sippus

Ajatuksia opiskelija-asumisesta.

TOAS on opiskelijalle tärkeä ja sen tuottamat palvelut välttämättömiä. Säätiö palvelee hyvin niitä, jotka tarvitsevat opiskelujen alkaessa ensimmäisen asunnon Tampereelta. Jonotusjärjestelmä on rakennettu siten, että paikka asuntojonossa määräytyy hakemuksen jättöpäivän mukaan (pois lukien erikoistapaukset). Toisin sanoen kauemmin opiskelleet ovat jonossa yleensä myöhemmin aloittaneita edellä. Ongelma tulee esiin tilanteessa, missä opiskelija on ollut pitkään jonossa johonkin suositumpaan kohteeseen ja hänelle tulee yhtäkkiä akuutti asunnon tarve. Opiskelija muuttaa hakemuksensa ensisijaisen asuntokohteen sellaiseksi, mihin hän pitkään jonossa olleena pääsee jonon ensimmäiseksi ja saa asunnon. Kun opiskelija ottaa vastaan hänelle tarjotun asunnon hän menettää samalla paikkansa asuntojonossa. Jos edelleen on kiinnostusta muuttaa ns. suositumpaan kohteeseen saa jonottamisen aloittaa alusta. On toki keino välttää jonotuspaikan menetyks - jättää kerralla TOAS:lle monta, sisällöltään likimain samanlaista asuntohakemusta. Mielestäni ajaa täysin saman asian jättää yksi hakemus tai monta likimain samanlaista. Edellä mainittu tilanne on mielestäni ristiriidassa hakemuksen jättöpäivään perustuvan jonotuksen kanssa - tuskin asuntojonotuksen tarkoituksena on opettaa opiskelijoita täyttämään hakemuksia! Nykyisen järjestelmän etuna on se, että jonossa ei voi olla ikuisesti. TOAS tuo esitteissään ja ulosannissaan ilmi, että on valinnut asuntojen jakoperusteeksi jonotuksen. Ihmettelen onko TOAS tehnyt tietokoneohjelman valitsemansa jonotusjärjestelmän ympärille vai jonotusjärjestelmän olemassaolevan tietokoneohjelman ympärille? Ei pitäisi olla liian vaikeaa löytää titeläistä joka pistää koodin kuntoon - tai sitten TOAS harrastaa erikoista rasismia - syrjii opiskelijoita joilla on jo asunto. Vaikka TOAS muuttaisi jonotusjärjestelmäänsä uusien opiskelijoiden asunnon saantimahdollisuudet eivät huonontuisi. Ajatellaan asuntokohteita portaina - yläpäässä suositummat kohteet ja alapäässä vähemmän suositut. Kun pidempään jonottanut siirtyy suositumpaan asuntokohteeseen, hänen vanha asuntonsa jää vähemmän aikaa jonottaneiden täytettäväksi. Kun opiskelija on päässyt "portaiden" huipulle ja muuttaa pois TOASilta taas vapautuu asunto. Toivon, että TOAS herää tähän päivään ja huomaa että nykyinen jonotusjärjestelmä ei toimi.

Nimim. "tarttis tehrä jotain"
Markus Reinikka

TUPSULAN 10-VUOTIS JUHLAT

Koitti sellainen ihme, että omituinen asuinympäristö Tupsula pääsi jo kymmenen vuoden ikään ja oli tietenkin järjestetävä kunnan juhlat. Voidaan pitää suurena ihmeenä rakennelman kestämissä jo kymmenen vuotta, mutta kestopestissä on siis jo kymmenesosa takana.

Sitten asiaan... lauantaina 4.4 arvon vuotta kokoontui sekalainen joukkomme parhaisiin pukeutuneina Juveneksen juhla-keskuksen tiloihin nauttimaan hyvästä ruoasta. Samalla päästiin pikkuhiljaa valmiiseen "juhlakuntoon". Syötyämme näimme muutaman huikean korttitempun, joiden jälkeen ei kannata mennä B16 pelaamaan korttia (Jussi osaa myös huijata).

Lahjojen luovuttamisen yhteydessä kertoivat muutamat vanhat asukkaat värikkäitä, jopa uskomattomia tarinoita menneisyydestä. Parhaana välikommenttina lienee toteamus Delta-jengi elokuvasta: "Ennen pidin sitä mahdottomana, asutuani Tupsulassa totesin siitä jätetyn paljon pois..."

Tarpeeksi käsiä pestyämme ja ruoasta nautittuamme siirryimme TKL:n bussilla Annalaan. Säälän hieman bussikuskaa, riehakas vaikkakin hyväkäyttöinen joukkomme lauloi ja joi koko matkan. "Päivänsankariin" saapuessamme kello lieni vielä vähän, koska aurinko yhä paistoi. Boolia oli ja asukkaat olivat pukeutuneet vuosisadan alun salakapakka-teeman mukaan.

Noin seitsemän aikaan luovutettiin venevajassa vielä mitä mielenkiintoisempia lahjuksia. Tämän vihoviimeisen muodollisuuden oltua ohi, alkoi todellinen bailaaminen. Ennen pitkää alkoi arska jälleen paistaa ja oli kait sitten jo virallisesti sunnuntai. Boolia oli yhä ja kello kuudelta syötiin sillistä... toiset söi ja muutamat nuokkuivat hiljaa uutta nousua odotellessa!

Silliksellä oli runsaasti syötävää ja selvästi oli sunniteltu varmanpäälle jottei ruoka ainakaan kesken loppu. Silliksen jälkeen juotiin yllättäen boolia (huhujen mukaan sitä oli baultiarallaa 350 litraa !!!). Brunssia tarjoihtiin jo tuntia ennen puoltapäivää jolloin jo eräs vieras totesi juhlien olevan pelkkää syömistä ja juomista. Mutta mitä muuta kunnan juhlat on kuin edellämäinnittäjä ?!?!?! Kohteliaisuuksien sadellessa ei voinut muuta todeta, kuin että Brunssi jatkoi runsaudellaan silliksen viitoittamaa linjaa. (ruoka ei todellakaan loppunut kesken)

Brunssin jälkeen suurin osa juhlijoina oli riittävästi saanut ja antoivat periksi (menivät nukkumaan). Tupsula ei olisi maineensa veroinen jos bileet olisivat loppuneet reiluun vuorokautteen. Niinpä muutamat iloisen veikeät ihmiset ottivat tehtäväkseen loppujen boolien tuhoamisen (vajaa 200 litraa). Palauduttuani normaaliin päivärhythmiin kuulin jo keskiviikkoamuna juhlien olevan virallisesti ohi, koska edellisena yönä oli booli loppunut kesken (vihdoin...)... juttua kirjoittaessani kylläkin sain kuulla että onhan sitä yhä jäljellä, joten tiedä sitä sitten!

Muuta en juurikaan voi loppuun todeta, kuin että Tupsulan vuosijuhlat olivat mahtavat bileet. Yleinen totuus on, ettei Tupsulan bileistä riitä kuvaamaan mitkään sanat ne on koettava ITSE !!!!!

Osku Hellman
AI Keke-Team

Keltaisen mysteerin arvoitus

Huomasin siinä jossakin vaiheessa syksyä, että kotiin oli alkanut kulkeutua jotakin kummallista keltaista taukkaa. Epäilykseni aineen alkuperästä pikkuihiljaa valkeni, ehkä liian myöhään, sillä olin jo koukussa.

Syksy oli aikas vauhdikas juuri kouluun tulleele. Oli kaikenlaista menoa ja uusia ystäviä, mutta sitten fuksimessuilla joku vanhempi tieteenharjoittaja kävelytti minut perässään Konetalon kellarin perukoille ja alkoi esitellä erikoista kulkupeliä. Olinhan minä siitä toki aiemmin jo kuullut ja lehdistäkin lukenut, mutta siinä se oli, silmiäni edessä, Remmi-Teamin kilpailuajokki!

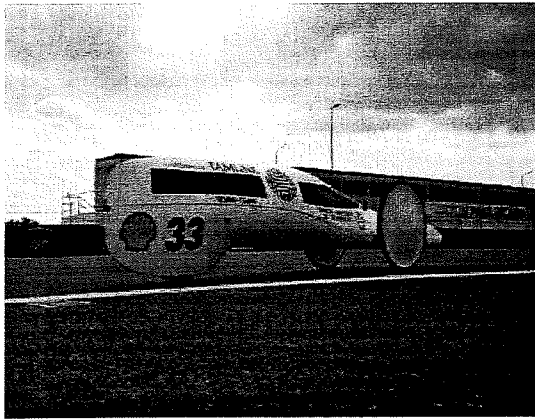
Käsitykseni korkeasta teknologiasta murenivat siihen paikkaan. Voiko joku noinkin huolimattoman näköisesti rakennettu laite olla niin erinomainen? Ehkä sen hetkinen tilani hieman heikensi arvostelukykyäni, sillä siitä paikasta lupasin tehdä kaiken paremmin! Ja siihenhän minulle annettiin mahdollisuus...

Ennen kuin huomasinkaan aloin viettää PALJON aikaa siellä kellarihuoneiston nurkassa viilaamassa milloin mitään mutteria. Nälkä kasvoi syödessä ja pian opettelin sorvaamaanakin. Uusia osia syntyi tappavan tasaista tahtia ja siinä se talvi menikin nopeasti. Vappu meni ehkä liiankin nopeasti odotellessa hyviä kelejä ja ajoharjoituksia, sillä olin luvannut lähteä mukaan Ranskaan Paul Ricardissa (*Rikartti*) kesäkuun alussa järjestettäviin Pisaralla Pisimmälle -kilpailuihin. Unettoman toukokuun jälkeen saatiin sanoa tietäväni näistä ajokeista ja lajista jotain ja olin tiukasti hitsautunut tiimiin. Porukalla tuntui olevan aina toinen toistaan ällistyttävämpiä ideoita, joista osa toteutettiin. Ajokit, Remmi V (*Vitonen*) ja Remmi 5E (*Evo*), saatiin jollakin tavalla lyötyä läjään jonakin toukokuuisena yönä ja epätoivokin alkoi iskeä. Havaitimme, että ajokkimme olivat vain yön pimeydessä toimivaa mallia, joille piti aina ulos lähtiessä vakuutella "ei me mihinkään kisoihin olla menossa, kunhan ajellaan vaan..."

Sitten moottorikerhon (v)ihailtuun Volkswagen LT:hen pakkasimme molemmat ajokit ja kahdeksan ihmistä varusteineen sekä tietenkin noin tonnin työkaluja ja materiaaleja rikkoutumisien varalle. Se liikkuu sittenkin, oli lähtiessä jonkun kommentti. Matka jatkui *Abuun*. Lauttamatka *Ruäsiin* sujui tavallisissa merkeissä ja Tukholmasta matkamme jatkui Tanskan läpi Saksaan, jossa epäluuloisen näköinen tullimies laski useamman kerran sikaosastolla makuupusseihin kääriytyneitä toukkia, hän kun ei millään saanut henkilöiden ja passien lukumäärää täsmäämään. Silmiäni hetken ummistettuani olikin Saksa jo melkein ajettu läpi ja Ranskaan tultaessa huomasimme heti, mitä kuuluisa ranskalainen liikennekulttuuri oikein tarkoittaa. Itse pidimme reilua vauhtia, mutta aina löytyi joku nopeampikin. Ja ne ohitukset...

Remmi-Team kaikkien vaarallisten tilanteiden jälkeen oli selvittänyt tiensä La Castelletiin torstaiamuna 0400h. Paikallinen santarmi, joka toimitti ratavahdin virkaa *Rikartissa*, oli lievästi sanoen hölmistyneen näköinen kysellessään lukitulle rata-alueelle tulleen suuren pakettiauton kuljettajalta ketäs te oikein ootte. Siinä sitten teltaa pystytettäessä saatoimme vain seurata kuinka santarmin Corsa piirsi kauniit mustat viivat asfalttiin lähtiessään tutkimaan, mistä me olimme tulleet. Tottakai kaikki portit olivat lukossa, meidänhän oli täytynyt yksi kiinniruostunut portti, jalankulkusellainen, lievästi modifioida, jotta 210cm levy LT siitä raosta mahtui. Tietysti peitimme jälkemme...

Harjoituspäivänä kilpakumppanimme huolestuneina tulivat katselemaan Remmi-Teamia ja kyselivät sitten meidän ajamisista. Toukokuun aherrus kantoi hedelmää ja ajokkimme toimivat kuin unelma. Tavallisesti Remmi-Team on tunnettu siitä, että viimeisenä yönä he saavat kasattua pahvilaatikoista ajokkinsa yhteen lähtöön kilpailupäivänä ja sillä sitten voittavat kisan, mutta nyt olimme ajaneet kahdessa päivässä enemmän kierroksia kuin kuutena edellisena vuonna yhteensä!

Kilpailupäivä.

Hieman venähtäneen nukkumaanmenon jälkeen heräsin innokkaana. Huomasin, että kevyt tuulenhenkäys miltei repi teltan päältäni. Eihän sellainen nyt haittaa. Avatessani teltan ovea oli sitten vettäkin tullut reippaasti, no, tuli sitä vähän sisällekin, mutta keli vastasi Suomen testioloja. Tulihan sitä vettä vieläkin, totesin *Pittii* kohti kävellessäni. Laitoimme ajokit kilpailukuntoon ja aloimme odottaa lähtölupaa. Järjestäjiä ei ollutkaan niille varatuissa paikoissa, kun niissä oli vettä reilu puoli metriä! Odottelimme siinä

kaikessa rauhassa ja pian kisan alkua päätettiin siirtää. Vesisade jatkui edelleen. Kilpailijamme näyttivät epäluuloisilta koko kilpailua kohtaan ja patonkimaan pellet puhuivat jo keskenään: "... tänään taitavat englantilaiset tai suomalaiset voittaa..." Kohta ne sitten peruivat kisan – Helveti! Kun muut alkoivat pakata ja juhliä – Hö! – Eihän ollut mitään juhliitavaa – remmiläiset alkoivat selkeästi nollata tilannetta ja pian alkoi jotakin valoisaakin löytyä muuten surkeasta päivästä. Saimme sentään täydennettyä tiimin Paul Ricard -kalustekokoelmaa useammalla Rikartituolilla! Loppureissua varjostikin sitten pettymys, josta kaikin keinoin yritimme päästä, jopa kartturimme, joka vielä useamman sadan kilometrin jälkeen oli edelleen Aix-en-Provencessä! Olihan sillä Välimerikin vaaralla puolella autoa, mutta ei se menoa haitannut.

Takaajintulomatkalla ylimääräinen päivä vaan hukkuu johonkin, perinteisesti alkoi olla kiire. Ajoimme sen minkä LT antoi periksi ja saavuimme kuin saavuimmekin ajoissa Tukkolmaan lautalle.

Kotona Hervannassa miehistö vaihtui ja LT matkasi koti Belgiaa ja *Rysseliä*. Kuten Mika Häkkinenkin on sanonut, vehkeet ovat aina parhaimmillaan ennen hajoamista ja näinhän sitten kävikin. Belgiassa ei mikään toiminut, tuloksina oli suuri pettymys ja häpeällinen 5. ja 6. sija, tosin opiskelijasarjassa siellä sentään klaarattiin. Suomessa syksyllä sitten lähes ilman harjoittelua tuli uusi Suomen ennätys, 1628km/l ja se oli jonkinlaista balsamia kesän haavoille.

Entäs sitten? Nyt lähdemme *Rikartiin* kesäkuun alussa näyttämään kyntemme, aika näyttää kuinka käy. Meillä on sentään opiskelijasarjan epävirallinen tuplamaailmanmestaruus puolustettavanaamme. Sitä siis lähdetään hakemaan.

Sellainen on Remmi. Kovaa puurtamista, se on kuin seksi. Juuri, kun luulet pääseväsi johonkin, mitään ei tapahdu! Tervetuloa kokemaan se itse. Remmi-Team kokoontuu joka tiistai kello 1600-> konetalon alakerrassa.

Kun pienenä syntyy, nuoruutensa Remmissä viettää ja humalassa kuolee, ei pahasta maailmasta tiedä mitään.

Rpekka@cc.tut.fi
Remmi@cc.tut.fi

Ohjeita vesille!

Ne onnelliset, jotka osallistuivat KoRKin viimeisimmälle excursiolle Laitilaan, Raumalle ja Poriin saivat Raumalla Merikoulussa lyhyen oppimäärän pelastautumisesta vesillä. Koska kaikki eivät mukana olleet, ajattelin antaa lyhyen kirjallisen oppimäärän Korkkiruuvien välityksellä kaikelle jäsenistölle.

Suurin osa kansasta liikkuu vesillä pääasiassa vähän suuremmissa paateissa (lue: ruotsinlaivat). Ovathan ne turvallisia, mutta aina voi jotain sattua - Titanicin uppoaminen, Sally Albatrossin matalikolle ajo, Silja Europan parikin pohjakosketusta ja tietenkin Estonia. Titanic nyt on historiaa, mutta muut ovat ihan nykypäivän tapahtumia. Estonian kohdalla tilanne oli kaikista pahin: Laiva oli avomerellä, tuuli ja aallokko olivat kovia, satoi, laiva kallistui ja luultavasti laivan sähköt katkesivat, jolloin kaiken lisäksi oli täysi pimeys. Estonialla oli luultavasti puutteita myös henkilökunnan pelastuskoulutuksessa. Henkilökunnan ammattitaidottomuuteenkin auttaa se, että itse hieman tietää, mitä pitää tehdä.

Ensimmäinen tehtävä onnettomuuden satuttua on kuunnella kuulutuksia ja henkilökunnan ohjeita (pienemmässä veneessä kipparin ohjeita). Paniikkia kannattaa välttää - siihenkin auttaa se, että tietää edes vähän, miten tulisi toimia. Jos näyttää siltä, että joutuu jättämään aluksen, niin siihenkin kannattaa valmistautua (jos vain ehtii ja on mahdollisuus). Suomen vesillä kaikista vaarallisin vastustaja on kylmyys - vesi on kesälläkin erittäin viileätä. Paras keino kylmää vastaan on pukea mahdollisimman paljon vaatteita päälle. Tällöin on kyllä syytä muistaa ne pelastusliivit, koska muuten voi uiminen olla hieman raskasta...

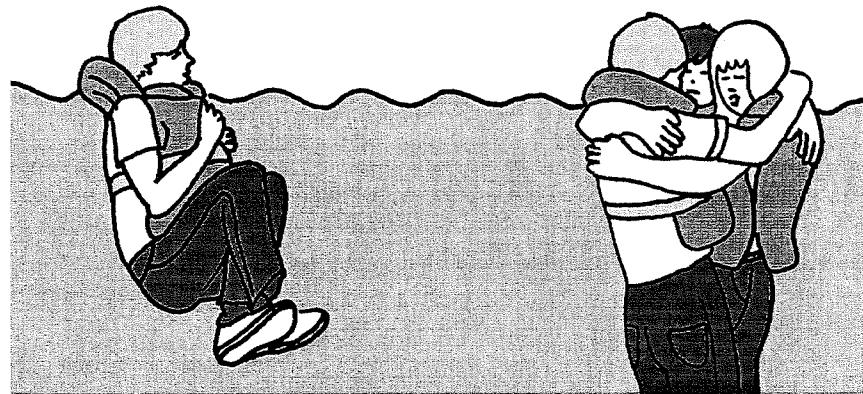
Kun lämmintä on puettu päälle tulee suunnata kohti ennalta määrättyä pelastautumisasemaa (jokaisessa hytissä on kerrottu, missä se on ja miten sinne pääsee - kannattaa tutustua etukäteen). Matkustajille on jaettu omat pelastautumisasemat ja niitä tulee noudattaa, koska tällöin jokaisella asemalla riittää esim pelastusliivit jokaiselle.

Pelastusliivit ovat yleensä kovia perusliivejä. Näissä on yleensä niskan taakse tuleva kelluke, kaksi kelluketta rinnuksille sekä selän takaa kierrettävät narut, joilla liivit kiinnitetään. Liivit asetetaan kaulalle, jonka jälkeen narut vedetään eri puolilta selän takaa eteen, jossa narut pujotetaan etukellukeet yhdistävän remmin ali tai jos etukellukeet ovat moniosaiset, niin narut johdetaan alimpaan kellukkeiden väliseen vaakasaumaan. Sen jälkeen narut solmitaan rusetilla. Narut kannattaa solmia niin tiukalle, kuin vain pystyy, jotta ne pysyisivät paikoillaan. Nyt liivien pitäisi olla oikeaoppisesti päällä.

Liiveissä on sen verran kova kannatus, että täytyy muistaa pari seikkaa veteen menosta. Ensinnäkin yli 6 metristä ei saa missään tapauksessa hypätä liivit päällä veteen. Neljäkin metriä on jo aika paha. Ja sitten kun hyppää, täytyy muistaa oikea hyppyasento. Liiveillä ei missään tapauksessa saa hypätä pää edellä!!! Oikea hyppyasento on jalat edellä. Jalkojen tulee olla nilkoista ristissä ja hieman koukussa. Vasemmalla kädellä kannattaa ottaa kiinni etukellukkeiden yläreunasta ja vetää niitä alaspäin (pois henkitorvesta) sekä samalla painaa kyynärpäällä liivejä tiukasti itseään vasten. Oikealla kädellä otetaan kiinni nenästä ja suojataan muutenkin naamaa sekä kyynärpäällä painetaan liivejä itseään vasten. Hypätessä pää pidetään suorassa.

Aina kun on mahdollista, kannattaa yrittää päästä pelastuslauttaan kuivana. Tällöin on huomattavasti paremmat mahdollisuudet selvitä kylmyydestä.

Jos ei ole pelastuslauttoja tai niihin ei pääse jostain syystä, niin kannattaa hakeutua toisten ihmisten seuraan pelastusliivien varassa kelluttaessa. Ryhmässä kellutaan ringissä suorana jalat kohti pohjaa kädet viereisten ihmisten hartioilla. Jos ihmisiä on paljon, kannattaa tehdä pari sisäkkäistä rinkiä. Tällöin keskellä olevilla on hieman lämpimämpi olo - paikkoja kannattaa vaihdella välillä. Jos joku on muutamankin hengen ryhmässä jo tosi kylmissään, hänet kannattaa

ottaa muiden keskelle lämmitettäväksi.

Yksin kelluttaessa asento on seuraavanlainen: jalat on yhdessä koukistettuina mahdollisimman ylös ja kädet ristissä rinnoilla pitäen liiveistä kiinni. Tällöin asento on mahdollisimman 'sikiömäinen', jolloin ruumiinlämpö säilyy hieman paremmin kuin uudessa tai muuten vain kelluttaessa. Jos lähellä ei ole lauttoja tai rantaa, ei kannata yrittää uida - se vain uuvuttaa. Pientä liikettä kannattaa kuitenkin harrastaa, jotta veri kiertäisi ja ei olisi ihan

niin kylmä.

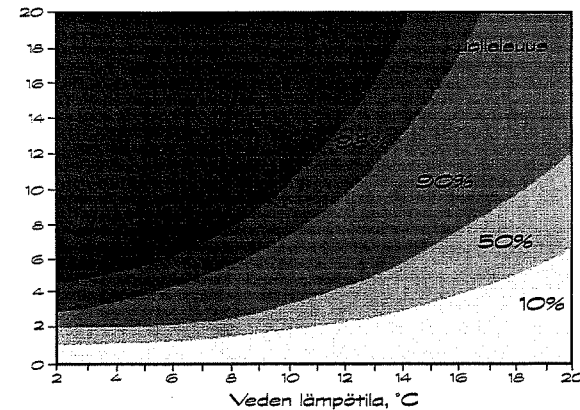
Veden varassa ollessasi taistelet hengestäsi. Pidä elämänhalu yllä äläkä luovuta! Puhu tai laula, vaikka itseksesi. Halu selviytyä voi pelastaa elämäsi! Muista myös mahdollisuuksien mukaan avustaa muita - varo kuitenkin aina, sillä ihmiset voivat olla erittäin vaarallisia ja arvaamattomia paniikissa ja sokissa!

Sitten hieman tietoa siitä vaarallisimmasta vastustajasta - kylmästä. Vesi ja kylmä viima jäädyttää ihmisen nopeasti. Lisäksi jäähtymistä edesauttavat sairaus, lääkkeet, alkoholi, huono kunto, vähäinen vaatetus ja väsymys. Ihmisen ruumiinlämmön laskiessa alle 35 asteen on hän hypotermisessä tilassa. Ennakoivia oireita ovat mm vilunpuistatukset, tunnottomuus iholla, epämiellyttävä olo,

lihasvärinä, kompuroidi, puheen sekavuus, uneliaisuus ja ajan- ja paikantajun menetys. Terve ihminen toipuu lievästä hypotermiasta itse, mutta lääkärintarkastus on aina tarpeen.

Syvässä hypotermiassa sisäelinten lämpötila on alle 32 astetta. Tällöin elintoiminnot ovat jo heikkoja: hengitys ja sydämen sykintä vaimenevat,

Todennäköinen hengissä selviytymisaika tunteina

vilunpuistatukset lakkaavat ja raajat jäykistyvät. Uhri on usein jo tajuton. Seuraavassa hieman ohjeita, miten tulee toimia, kun löytää tajuissaan olevan hypotermisen ihmisen.

Jos uhri pystyy liikkumaan:

- * vaihda märät vaatteet kuiviin
- * anna lämmintä sokeripitoista juomaa
- * pidä rauhallisessa liikkeessä
- * toimita huoneenlämpöön

Jos uhri ei pysty liikkumaan:

- * poista märät vaatteet makuuasennossa
- vältä turhaa liikuttelua
- * kääri huopiin tai makuupussiin ja suojaa tuulelta esim jätessäkillä tms
- * anna lämmintä sokeripitoista juomaa
- * toimita huoneenlämpöön (huom! Ei avotulen ääreen, suihkuun tai saunaan)

KUN AUTAT, NIIN ÄLÄ AIHEUTA LISÄHAITTA:

- * ÄLÄ HIERO
- * ÄLÄ LÄMMITÄ (korkeintaan omalla ruumiinlämmölläsi)
- * ÄLÄ ANNA ALKOHOLIA TAI TUPAKKAA
- * LIIKUTTELE VAROVASTI

LISÄKSI VESILLÄ LIIKUTTAESSA TULISI JOKAISEN TUNTEA KANSAINVÄLISET HÄTÄMERKIT. Ne on hyvä osata, jotta itse tarvittaessa osaa niitä antaa, mutta ne on hyvä osata senkin takia, että sellaisen nähdessään sen hätämerkiksi tunnistaa. Hätämerkkejä tai niitä muistuttavia merkkejä ei huvikseen saa näyttää!

Kansainväliset hätämerkit:

- * Tykinlaukaus tai muu pamahdusmerkki annettuna noin 1 minuutin väliajoin.
- * Keskeytymätön ääni jollain sumumerkinantolaitteella.
- * Yksitellen lyhyin väliajoin ammutut raketit tai pommit, jotka sinkoavat punaisia tähtiä.
- * Radiosähkötöksellä tai muulla viestivälillä annettu merkkiryhmä SOS (... --- ...). Merkin voi antaa esim taskulampulla.
- * Radiopuhelimella annettu viesti, joka muodostuu puhutusta sanasta "Mayday"
- * Kirjainyhdistelmä NC kansainvälisen viestikirjan mukaan (esim. merkinantolipuilla).
- * Merkki, jonka muodostaa nelikulmainen esine ja sen ylä tai alapuolella oleva pallo tai muu sen kaltainen esine.
- * Tulen liekit aluksessa (esim palavista terva- tai öljytynnyreistä)
- * Laskuvarjoraketti tai käsisihtu, joka näyttää punaista valoa.
- * Savupanos, joka kehittää oranssin väristä savua.
- * Sivuille ojennettujen käsivarsien verkkainen ja jatkuva nostaminen ja laskeminen

Varaudu kunnon varustein, myös kesällä, sillä 20-asteinenkin vesi jäähdyttää (kuolleisuus 12 tunnin kuluttua 20 asteisessa vedessä on noin 50%). Pelastusliivit eivät suojaa hypotermialta!

Viimaindeksi (tuulen vaikutus lämpötilaan)

Tuuli m/s	Mitattu ilman lämpötila °C									
	10°C	5°C	0°C	-5°C	-10°C	-15°C	-20°C	-25°C	-30°C	-35°C
2	9	4	-1	-6	-11	-16	-21	-26	-31	-36
6	3	-4	-10	-17	-23	-30	-36	-43	-49	-56
10	0	-8	-15	-22	-29	-37	-44	-51	-58	-65
14	-2	-10	-18	-25	-33	-41	-48	-56	-63	-71
18	-3	-11	-19	-27	-35	-43	-51	-58	-66	-74

Harjoittele - onnettomuuden sattuessa siihen ei ole aikaa. Eikä sellaisista pelastusvälineistä ole hyötyä, joita ei osaa käyttää!

Pelastustoiminnasta ja sen harjoittamisesta voipi saada myös hyvän ja hyödyllisen harrastuksen. Myös Tampereella toimii Suomen Meripelastusseura. Meripelastusseuralla on useita aluksia joilla toimintaa harjoitetaan ja harjoitellaan. Lisäksi Meripelastusseura järjestää useita erilaisia aiheeseen liittyviä kursseja. Lisää voipi kysellä suoraan Suomen Meripelastusseuralta.

TURVALLISIA VESIMATKOJA KAIKILLE!

Juho Kuusinen

JOKO SINÄ OLET ALKANUT LIKEMIEHEKSI
JA KUITANNUT TAMPEJA MYYNTIIN?

VIELÄ EHDIT! TULE HAKEUMAN
OMASI TAMPIN PÄIVYSTYKSISTÄ

TAMPPI

Lähde sinäkin myymään Tamppia hauskassa seurassa hauskaan paikkaan. Tule mukaan KoRKin

TAMPINMYYNTIEXCULLE pe 24.4.1998
(tämän viikon perjantai)

**(Ilmoittautua voit KoRKissa.
Matkan hinta on 50 mk.**

Ohjelmassa:

klo 12 lähtö koululta (lujarin välikokeen jälkeen)

n. klo 14-15:30 vierailu Wärtsilä NSD:llä

Tämän jälkeen vapaamuotoista Tampin myyntiä yms. häröilyä (mm. ravintolalaivoihin tutustumista) Turun keskustassa parhaaseen aikaan eli perjantai iltana.

n klo 21:30 lähtö Turusta

n klo 24:00 takaisin TTKK:lla

KONEENRAKENTAJAKILTA

TTKK